

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 449/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Blyšťan, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 28 C 167/2008-1579 z 21. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 28 C 167/2008-1579 z 21. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Ústavná sťažnosť bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 z 27. mája 2020 a dodatku č. 2 z 1. októbra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou zo 17. septembra 2008 smerujúcou proti žalovanej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na okresnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 167/2008 domáhal ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Sťažovateľ po vydaní druhoinštančného rozhodnutia Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 9 Co 229/2017 z 26. septembra 2018 proti nemu podal dovolanie v časti týkajúcej sa výšky priznanej

náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pre sťažovateľa. Uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom č. k. 28 C 167/2008-1570 z 20. februára 2019 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) bolo dovolacie konanie zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku sťažovateľom v stanovenej 10-dňovej lehote.

4. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť. Podanú sťažnosť odôvodnil tým, že bol opomenutý § 10 ods. 2 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého sa konanie nezastaví, ak už súd začal konať vo veci samej. Ďalej sťažovateľ dôvodil tým, že došlo aj k opomenutiu § 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s § 357 písm. a) CSP. Sťažovateľ v tejto súvislosti dospel k záveru, že z uvedených ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že proti uzneseniu o zastavení konania je prípustné odvolanie, a nie sťažnosť, čo vylučuje, aby bolo o zastavení konania rozhodnuté vyšším súdnym úradníkom. Podľa sťažovateľa naopak uvedená právna úprava predpokladá, že o každom zastavení konania bude na podklade podaného odvolania rozhodovať odvolací súd, a nie sudca súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal v celom rozsahu zrušiť uznesenie vyššieho súdneho úradníka. O podanej sťažnosti sťažovateľa bolo rozhodnuté napadnutým uznesením, ktorým bola jeho sťažnosť zamietnutá.

5. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru v dôsledku toho, že proti rozhodnutiu o zastavení konania v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku – uzneseniu vyššieho súdneho úradníka mu nebolo ako opravný prostriedok priznané odvolanie, o ktorom by rozhodoval druhoінстанčný súd, ale len sťažnosť. Zároveň namietal, že okresný súd nerešpektovaním zákona o súdnych poplatkoch protiprávne zastavil konanie a tým sťažovateľovi odňal právo konať pred súdom a neumožnil mu súdnu ochranu v dovolacom konaní.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu a inú právnu ochranu, právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý proces a právo sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 28C/167/2008-1579 zo dňa 21. marca 2019 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Košice II na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v peniazoch vo výške 783,- eur, ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume 415,51 eur, ktorú je povinný Okresný súd Košice II uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

13. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

14. Podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, dovolania alebo kasačnej sťažnosti, súd

podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

14.1 Podľa § 10 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch pre nezaplatenie poplatku súd podľa § 9 konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

15. Ústavný súd za podstatu tejto ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľovho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. K porušeniu ním označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že okresný súd nemal rešpektovať § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch, a tak mal protiprávne zastaviť dovolacie konanie a tým mal sťažovateľovi odňať právo konať pred súdom a neumožniť mu súdnu ochranu v dovolacom konaní. Zároveň namietal, že proti rozhodnutiu o zastavení konania v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku – uzneseniu vyššieho súdneho úradníka mu nebolo ako opravný prostriedok priznané odvolanie, o ktorom by rozhodoval druhoінстанčný súd, ale len sťažnosť, čím malo zo strany okresného súdu dôjsť aj k opomenutiu § 355 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. a) CSP.

16. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 454/2019).

III.1 K námietke porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

17. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (I. ÚS 331/2019). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 35/2020).

19. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

20. Uvedené východiská bol povinný okresný súd dodržiavať a premietnuť aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Úlohou ústavného súdu preto v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená. Ústavný súd tento prieskum vykonal v medziach svojich právomocí, keď posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého uznesenia a ústavnú súladnosť interpretácie právnych noriem – zákona o súdnych poplatkoch a Civilného sporového poriadku, ktoré boli vo veci sťažovateľa aplikované.

21. K sťažovateľom v ústavnej sťažnosti uvedenej prvej námietke, že okresný súd v napadnutom uznesení neaplikoval na jeho prípad § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch, ústavný súd uvádza, že z § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch jednoznačne vo vzťahu k podanému dovolaniu vyplýva, že ak nebol zaplatený poplatok, ktorý je splatný podaním dovolania, súd poplatníka, teda ako v tomto prípade sťažovateľa, vyzve, aby tento poplatok v súdom určenej lehote, spravidla desiatich dní od doručenia výzvy, zaplatil. Súd vo výzve zároveň uvedie, že ak aj napriek výzve poplatok v stanovenej lehote zaplatený nebude, konanie zastaví.

21.1 V bode 14 napadnutého uznesenia okresný súd jednoznačne uvádza, že sťažovateľ poplatok za podanie dovolania, ktorý je splatný podaním dovolania, nezaplatil ani v súdom určenej lehote desiatich dní uvedenej vo výzve na jeho zaplatenie. Preto bolo aplikované už uvedené ustanovenie § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch a konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Tiež dodal, že dovolacie konanie nie je možné stotožňovať s prvoinštančným konaním.

21.2 Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nemôže konštatovať iné než to, že okresný súd v danom prípade rešpektoval zákonné predpoklady upravené v zákone o súdnych poplatkoch, za splnenia ktorých možno zastaviť konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie – teda ak do uplynutia lehoty určenej súdom nedošlo k jeho zaplateniu. K takémuto záveru dospel ústavný súd napríklad aj vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 454/2019. Vo vzťahu k uvedenej námietke sťažovateľa je vhodné dodať, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý zákon pripúšťa proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu za podmienok zákonom stanoveným (§ 419 a nasl. CSP). Dovolacie konanie nie je možné automaticky považovať za procesnoprávne nárokovateľné, pričom ustanovenia o odvolacom konaní sa naňho ani nevzťahujú (§ 438 CSP). Chýba tak jednotiacia niť medzi konaním vo veci samej pred prvoinštančným a druhoinsťančným súdom a konaním o dovolaní. Na základe uvedeného preto v danej veci nie je možné uvažovať o aplikácii § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch, ako sa jej dožaduje sťažovateľ.

22. K v poradí druhej námietke sťažovateľa ohľadom nesprávnej aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku je možné hneď v úvode uviesť, že ani s touto námietkou sa nie je možné stotožniť. Ako vyplýva z podanej ústavnej sťažnosti, po podaní dovolania sťažovateľom bolo konanie o dovolaní zastavené (v dôsledku nezaplatenia poplatku za podané dovolanie) uznesením vyššieho súdneho úradníka. Toto uznesenie vyššieho súdneho úradníka mohlo byť (a v tomto prípade aj bolo) v zmysle § 239 ods. 1 CSP preskúmané okresným súdom ako súdom prvej inštancie. Udialo sa tak na základe sťažnosti sťažovateľa, ktorú je možné považovať, resp. označiť ako osobitný prostriedok procesnej obrany. O tejto sťažnosti bolo rozhodnuté napadnutým uznesením (sudcom okresného súdu).

22.1 V danom prípade teda bolo nutné aplikovať § 239 ods. 1 CSP, ako ho aj správne okresný súd aplikoval, podľa ktorého proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. K uvedenému ústavný súd ďalej dodáva, že práve do civilného procesu bola sťažnosť zavedená (v rámci účinnosti Civilného sporového poriadku) ako novokoncipovaný inštitút predstavujúci účinný prostriedok nápravy aj v zmysle čl. 13 dohovoru. Je možné dodať, že účelom takéhoto

postupu, teda zavedenia inštitútu sťažnosti, bola predovšetkým snaha urýchliť súdne konania a odbremeniť druhoінстанčné sudy od rozhodovania jednoduchších vecí. Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (II. ÚS 171/05).

22.2 Z takto koncipovanej zákonnej úpravy teda je možné dospieť k záveru o jednoznačne správnom postupe okresného súdu v danej veci, keďže práve inštitút sťažnosti (resp. jej uplatnenie) je viazaný na splnenie štyroch podmienok, a to formu rozhodnutia, proti ktorej smeruje – uznesenie, aký súd vydal rozhodnutie, proti ktorému smeruje sťažnosť – musí ísť o prvoінстанčný súd, kým bolo vydané rozhodnutie napádané sťažnosťou – vyšším súdnym úradníkom a nakoniec, musí ísť o uznesenie vyššieho súdneho úradníka, ktoré sa doručuje. Všetky tieto podmienky boli v danom prípade naplnené. Len pre doplnenie ústavný súd dáva do pozornosti, že v civilnom procese práve vyšší súdny úradník rozhoduje, na základe poverenia sudcu, okrem iného aj o súdnych poplatkoch.

23. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v napadnutom uznesení nevzhladol nedostatky, ktoré by ho oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K námietke porušenia práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou

porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (obdobne napr. III. ÚS 177/2020).

25. Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vylúčil porušenie sťažovateľom namietaného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť ani k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu